

Sygn. akt VI Gz 258/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Harmata

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **(...) sp. z o.o. w R.**

przeciwko: **A. K.**

o **zapłatę**

na skutek zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 25 lipca 2014 r., sygn. akt V GC 289/14

postanawia: **o d d a l i ć** zażalenie.

UZASADNIENIE

Pozwana A. K. w apelacji zawarła wniosek o zwolnienie jej od opłaty od apelacji w uzasadnieniu wskazując, że obecnie nie posiada żadnych środków pieniężnych, które mogłyby przeznaczyć na opłatę sądową od apelacji. W uzupełnieniu wniosku pozwana przedłożyła oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania z którego treści wynikało, iż prowadzi ona samodzielne gospodarstwo domowe, nie posiada nikogo na utrzymaniu, jej jedynym dochodem jest kwota 760 zł z tytułu otrzymywanego zasiłku dla bezrobotnych. Co do kosztów utrzymania pozwana wskazała, iż przewyższają one jej dochody i korzysta stale z pomocy córki. W zakresie posiadanego majątku podała, że posiada wierzytelność w wysokości 9.425,34 zł stwierdzoną nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w Tarnowie, sygn. akt V GNc 3955/13, na podstawie którego obecnie prowadzone jest postępowanie egzekucyjne o sygn. akt Km (...), przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Żoliborza.

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie oddalił wniosek pozwanej o zwolnienie od kosztów opłaty od apelacji.

W uzasadnieniu dla niniejszego wskazał, iż koszt opłaty sądowej, co do której pozwana żądała zwolnienia wynosi 300 zł. W świetle przedstawionych przez pozwaną okoliczności wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. Już z treści oświadczenia pozwanej wynikało, iż przysługuje jej wierzytelność w wysokości 9.426,34 zł znacznie przewyższającej w/w kwotę opłaty sądowej. Przedmiotowa wierzytelność jest obecnie egzekwowana przez pozwaną co oznacza, że obecnie lub w przyszłości pozwana może spodziewać się wpłat wyegzekwowanego na jej rzecz świadczenia. Pozwana nie wskazała, aby w/w postępowanie egzekucyjne było bezskuteczne w całości lub w części. Co więcej przysługująca jej wierzytelność może być przedmiotem umowy cesji, tym samym poprzez jej sprzedaż pozwana mogłaby uzyskać kwotę znacznie przewyższającą kwotę 300 zł. Zawarte w przedmiotowym wniosku twierdzenia pozwanej pozostają w sprzeczności z jej twierdzeniami podanymi na okoliczność uzasadniającej apelację. Już w trakcie procesu pozwana zadeklarowała spłatę świadczenia powoda w 20 równych ratach płatnych co miesiąc, co oznacza, iż była ona gotowa

do uiszczania comiesięcznie kwoty ok. 388 zł. Jak wskazywała jest ona w stanie ponieść obciążenie finansowe właśnie w takiej wysokości, gdyż posiada wiele wierzytelności stwierdzonych nakazami zapłaty wydanymi na jej rzecz. Treść oświadczenia majątkowego pozwanej jest również wątpliwa w świetle zgłaszanych w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosków dowodowych w postaci nie jednego lecz czterech tytułów zabezpieczenia – nakazów zapłaty wydanych w postępowaniu nakazowym zgłoszonych na okoliczność możliwości spłaty zobowiązania w ratach (k. 29-34 akt sprawy). Łącznie w/w tytuły opiewają na kwotę 24.973,71 zł. Kwota ta świadczy również o znacznym zakresie prowadzonej przez pozwaną działalności gospodarczej i potencjalnym ryzyku przejściowej utraty płynności. Tym samym w okresie czynnego prowadzenia działalności pozwana powinna jako przedsiębiorca poczynić starania o dokonanie stosownych oszczędności na poczet ewentualnych przyszłych kosztów sądowych, gdyż koszty te wchodzą w skład kosztów prowadzonej działalności. Stąd w ocenie Sądu Rejonowego w sprawie nie zostały spełnione przesłanki uzasadniające zwolnienie od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej zawarte w art. 102 cytowanej ustawy.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła pozwana zaskarżając je w całości i zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez uznanie, że pozwana nie wykazała, że nie jest w stanie ponieść opłaty od apelacji. Pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wskazała, iż jej sytuacja finansowo majątkowa jest bardzo ciężka na co zwróciła uwagę w złożonym oświadczeniu majątkowym. Nie posiada ona żadnych nieruchomości, jak również wartościowych ruchomości, które by mogła zbyć w celu pozyskania środków pieniężnych. Utrzymuje się z zasiłku w kwocie 760 zł i w związku z tym zmuszona jest korzystać z pomocy córki.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza stanowiska pozwanej wyrażonego w toku sprawy przed Sądem I instancji co do możliwości spłaty należności objętej żądaniem pozwu w 20 miesięcznych ratach, tj. w kwocie 388,45 zł miesięcznie, powielonego zresztą w apelacji wniesionej od wyroku tegoż Sądu, w której to również pozwana wniosła o rozłożenie spłaty zobowiązania na 20 równych rat, pozwoliła na przyjęcie, iż jest ona w stanie pokryć koszt opłaty od apelacji wynoszącej 300 zł. W tym zakresie Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego oceniając je jako prawidłowe i logiczne. Właściwym było również przyjęcie, iż na powyższe wskazują przysługujące pozwanej wierzytelności, a to wynikające z nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 13.01.2014 r. (V GNc 3956/13) na kwotę 4.798,48 zł, z dnia 14.01.2014 r. (V GNc 18/14) na kwotę 4.699,27 zł, z dnia 30.12.2013 r. (V GNc 3955/13) na kwotę 9.425,34zł, z dnia 14.01.2014 r. (V GNc 18914) na kwotę 6.050,62 zł – łącznie 24.973,71 zł. Pozwana nie wskazała, ani nie naprowadziła, również w zażaleniu, by wierzytelności te były nieegzekwowlane, zasadnym było również stanowisko Sądu Rejonowego, iż brak podstaw dla wykluczenia, by mogły być przedmiotem cesji.

Tym samym wprawdzie pozwana nie posiada majątku w postaci nieruchomości, ani ruchomości, ale na jej majątek składają się wierzytelności w kwocie wielokrotnie przewyższającej wysokość opłaty od apelacji (24.973,71 zł – 300zł). Dodać również należy, iż odpis pozwu wraz z nakazem zapłaty doręczono pozwanej jeszcze w dniu 23.01.2014 r., tak więc dysponowała ona czasem dla zgromadzenia potrzebnej kwoty dla pokrycia kosztów sądowych, w tym ewentualnej opłaty od apelacji, zwłaszcza, iż opłata ta nie stanowi kwoty wygórowanej w stosunku do wierzytelności przysługujących pozwanej.

Stąd też Sąd Okręgowy podzielił argumentację wyrażoną przez Sąd Rejonowy iż w świetle wysokości ciąży na pozwanej opłaty w porównaniu osiąganymi przez nią dochodami i posiadanymi przez nią wierzytelnościami brak było podstaw do uwzględnienia złożonego wniosku, tym bardziej, iż pozwana nie wskazała w sposób precyzyjny wysokości koniecznych wydatków związanych z utrzymaniem.

Stąd też orzeczono jak w sentencji na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 par. 2 kpc.

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)